

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXX. Qui fuerint Origenis discipuli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

σσημείωσαι ὅτι τὸν τῷ διωξίμῳ τὸν καιρὸν, ἔτι τε τῷ δ' αὐτῷ κ' εἰκος ὧ τῶν εἰς τὸ κ' Ἰωάννην ὁξηγητικῶν, καὶ ἐν διαφορῆσι ἐπιστολαῖς ὁ Ὁριγῆνης.

triennii spatium perdurasset. Hujus porro persecutionis tempus indicat Origenes tum in primo & viccesimo libro expositionum in Joannis Evangelium, tum in diversis epistolis.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ΄.

Πεὶ Φαβιανὸς, ὡς Ῥωμαίων Ἐπίσκοπος ἐκ Θεῶν ἀποδείχθη.

Ἐπεὶ ὁ Γορδιανὸς ὁ μὲν Μαξιμῖνον τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν διαδέξαμενος, τῆς κ' Ῥώμην ἐκκλησίας Πονηανὸν ἔτεσιν ἐξ ἐπισκοπεύσαντα διαδέχεται Ἀνιέρως, καὶ τῶν Φαβιανὸς Ἐπίσκοπος τῆς λειτουργίας διακονοῦσάμενος. Ἐξ αἰρέσεως τὸν Φαβιανὸν μὲν τὴν Ἀνιέρως τελευτήσασιν ἄμ' ἑτέροις σωελθόντα, Ἐπιχωριάζει τὴν Ῥώμην ἐνθα ἀποδοξότατα παρὰ τῆς θεῆας καὶ ἑρανοῦ χάριτος ἐπὶ τὸν Κληρὸν παρεληλυθέναι, τῶν δ' ἀδελφῶν ἀπάντων χειροτονίας ἐνεκεν τῶν μέλλοντος διαδέξασθαι τὴν Ἐπισκοπὴν, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας συγκεκορημένων, πλείων τε ἐπιφανῶν καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῖς πολλοῖς ἐν Ἰωνίᾳ Ἰσαρχοῦσαν, ὁ Φαβιανὸς παρῶν, ἐδένος μὲν ἀνδράπων εἰς διάνοιαν ἡείκτως ὁ δὲ αὐτῶν ἐν μετῴρῳ ἀεισεργῶν καλαπῆσαν ἐπικαθεσθῆναι τῇ αὐτῇ κεφαλῇ μνημονεύσας, μίμημα ἐνδ' ἐκινυμένην τῆς ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος ἁγίου πνεύματος ἐν εἰδει ἀεισεργῆς καθόδου. ἐφ' ᾧ τὸν πάντα λαὸν ὡσπερ ἐφ' ἑνὸς πνεύματος θεῆς κινήσει ὁμοσε, ἀεθυμία πάση καὶ μιᾷ ψυχῇ ἄξιον ἐπίσεισασιν, καὶ ἀμελλήτως ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς καθέσθαι αὐτὸν ἐπιθέσθαι. τότε δὲ καὶ τῶν καὶ Ἀνιόχου Ἐπισκόπου Ζεβίνου τὸν βίον μεταλλάξασθαι, Βαβύλας τὴν δόξαν διαδέχεται ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μὲν Δημήτριον ἐπὶ τρεῖς τεσσαράκοντα ἔτεσιν τὴν Ἐπισκοπὴν ἐπιτελεσάντα, Ἡρακλᾶς τὴν λειτουργίαν παρελήθει τῆς ὅτι τῷ αὐτόδι κατήχησεως τὴν διακονίαν διαδέχεται Διονύσιον, εἰς καὶ ὅσα τῶν Ὁριγῆνης ἡρώμεθ' Ἐπιστολῶν.

CAPUT XXIX.

De Fabiano, qualiter Romanorum Episcopus divinitus designatus est.

Interim cum Gordianus in Maximini locum successisset, mortuo Pontiano qui sex annis episcopatum tenuerat, ecclesie Romanæ administrationem suscepit Anteros. Hic intra unius mensis spatium sacerdotio perfunctus, Fabianum successorem reliquit. Hunc Fabianum post Anterotis mortem unâ cum aliis familiaribus suis Romam ex agro venisse dicunt, atque illic degentem, opitulante Dei gratia præter omnium expectationem ad Pontificatus sortem pervenisse. Nam cum fratres omnes successoris ordinandi causâ in ecclesia essent congregati, ac plerique jam illustres aliquot & nobiles viros eligendos esse conjicerent, de Fabiano quidem qui tum præsens aderat, nemo ne tantisper quidem cogitabat. Columbam tamen repente è sublimi delapsam capiti illius insedissee narrant, quæ Spiritus sancti qui olim sub columbæ specie in Servatorem descenderat, imaginem referre videbatur. Quo spectaculo permotus populus ac divino Spiritu incitatus, summa cum alacritate uno consensu simul omnis exclamare cepit dignum esse: statimque comprehensum sacerdotali cathedra imponitur. Per idem tempus mortuo Zebino Antiochenorum episcopo, subrogatus est Babylas. Alexandriae verò cum post mortem Demetrii, qui annos tres & quadraginta sacerdotio perfunctus fuerat, Heraclæ ministerium suscepisset ecclesie, scholam ad cives in fide instituendos obtinuit Dionysius, qui & ipse unus è discipulis fuerat Origenis.

Vide Niceph. l. 5. c. 26.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ΄.

Ὅσοι γινώσκουσιν Ὁριγῆνης μαθηταί.

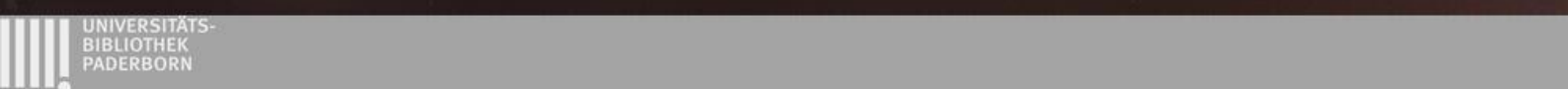
Ὁ δὲ Ὁριγῆνης ἐπὶ τῆς Καισαρείας τὰς ἑσπερινὰς πρὸς τὸν λαόν, πολλοὶ ἀεθνήσαν, ἔμῳ τῶν ἐπιχωρίων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ

CAPUT XXX.

Qui fuerint Origenis discipuli.

Interim dum Origenes apud Caesaream consueto docendi munere fungeretur, non solum regionis illius incolæ, sed etiam plurimi ex remotissimis

Hic refert Niceph. c. 20. l. 5.

provinciis discipuli relictâ patriâ ad eum concurrebant. Quorum præcipuos fuisse cognovimus Theodorum, qui & Gregorius dictus est, episcoporum nostra ætate celeberrimus; & fratrem ejus Athenodorum. Quos Origenes Græcis Romanisque disciplinis nimium deditos cum vidisset, in eorum animos instillans Philosophiæ amorem, abjectis prioribus studiis ad rerum divinarum meditationem traduxit. Igitur cum quinquennio integro in ejus auditorio versati fuissent, tantoperè in divinis eloquiis profecerunt, ut ambo adhuc admodum juvenes, ecclesiarum in Ponto episcopi fuerint constituti.

τῆς ἀλλοδαπῆς μυεῖο φοιτηταὶ τὰς παιδείας διπολιπόντες ὧν ἐπισήμως μαθητῶν ἔγνωμεν Θεόδωρον, ὃς ἦν αὐτὸς ὁ κατὰ ἡμᾶς Ἐπισκόπων διαβόητος Γρηγόριος. τὸ τε αὐτῶ ἀδελφὸν Ἀθηνόδωρον ἕως ἀμφοῖν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μαθητῶν ἀεικίως ἐπίμαχον, φιλοσοφίας αὐτοῖς ἐνθεῖς ἐγείνων, τὴν περὶ τὰς ἀποδείξεις τὴν θείαν ἀσκησιν ἀνέλαβον. Ἐπισημῶς περὶ τὴν ἑξήκοντα πέντε ὅλους ἐπιστημονικῶν συγγενόμενοι, τοσαύτην ἀπνεύματον ἀφ᾽ ἑαυτῶν λόγια βελτίωσαν, ὡς ἐπὶ νεῦν ἀποφω Ἐπισκοπῆς τῷ κτ᾽ Πόντον ἐκκλησιαστικῶν ἀξιοθῆναι.

CAPUT XXXI.

De Africano temporum Scriptore.

Huc refer Niceph. c. 21. l. 5.

CLaruit iisdem temporibus Africanus, qui libros κεισ ὧν titulo inscriptos composuit. Hujus exstat epistola ad Origenem scripta, in qua historiam Susannæ quæ in Danielis libro legitur, spuriam & commentitiam esse suspicatur. Ad quam epistolam Origenes copiosissimè respondit: Eiusdem Africani quinque de Chronographia libri accuratissimè compositi ad nos etiam pervenerunt. In quibus se Alexandriam profectum esse testatur, ob maximam omnium famam atque existimationem de Heracla, quem in Philosophia aliisque Græcorum disciplinis excellentem, ad episcopatum Alexandrinæ ecclesiæ provectum fuisse supra docuimus. Altera quoque ejusdem Africani exstat epistola ad Aristidem, de dissensione quæ videtur esse inter Matthæum & Lucam in stirpe Christi referenda. In qua evangelistarum consensum apertissimè demonstrat ex narratione quadam quam à majoribus acceperat: quam & nos jam antea in primo hujus Operis libro, suo loco inseruimus.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ΄.

Περί Ἀφρικανῶ.

ΕΝ τῷ κτ᾽ Ἀφρικανῶς ὁ τῷ Ἰππύτου Ἐπιγράμτων κεισ ὧν συγγραφεὺς ἐγνωμῶν ἐπισημῶς τῆς ἀποδείξεως ἀπορῆναι ὡς ἀννόητος καὶ πεπλάσμενος αὐτῆς ἐν τῷ Δανιὴλ κτ᾽ Σωσάνναν ἰσοείας ἀπορῆναι ὡς ἀννόητος ἀντιγράφει πληρέστατα τὸ αὐτῶ Ἀφρικανῶς καὶ ἄλλα τὸν διειρημὸν περὶ χρονογραφικῶν ἦλθεν εἰς ἡμᾶς ἐπὶ ἀκριβῆς πεποιημένα ἀποδείξεσιν ἐν οἷς φησὶν ἐπισημῶς ἀπορείαν εἰσαγαγεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐκ πολλῆν ἔρα Ἡρακλᾶ φησὶν ὃν ἐπὶ λόγους φιλοσόφους καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήνων μαθητῶν ὡς μάλα διαπέλασθη τὴν Ἐπισκοπὴν τῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐχειροθῆναι ἐδὴ ἡλώσασθαι ἑτέρα ὅτι αὐτῶ Ἀφρικανῶς φέρεται ἐπισημῶς ἀπορῆναι, ἀφ᾽ ἑαυτῶν νομιζομένη ἀποφωίας τῷ ἀφ᾽ ἑαυτῶ Ματθαίου τε καὶ Λουκᾶ Χριστῶ ἡγελοσικῶν, ὃν ἡ ἀφ᾽ ἑαυτῶ τὴν συγγραφήν τῶν Ἐυαγγελιστῶν παρῆλθον, ὃς ἦν ἰσότης εἰς αὐτὸν κατελθῆσθαι ἦν κτ᾽ κτ᾽ ἀφ᾽ ἑαυτῶν πρῶτον τῆς κτ᾽ χεῖρας ὑποθέσεως ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὁξέθημην.

CAPUT XXXII.

Quot & quos Origenes Casarea in Palastina Commentarios scripsit.

Huc refer Niceph. c. 19. l. 5.

PER hæc tempora Origenes in Esaiam simul & ezechielem Commentarios composuit. Ex quib⁹ in tertiam quidem partem Esaiæ, usque ad visionem illam quadrupedum in solitudine, triginta ad nos Volumina pervenerunt: in ezechielem verò quinque & viginti, præter qua

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ΄.

Τίνα ὁ ὀρίγηνος ἐν Καισαρείᾳ τῆ Παλαιστίνης ἐξηγήσασθαι

ΚΑὶ ὀρίγηνος ὁ κτ᾽ τέτον τὸν χρόνον τῶν τῶν Ἡσαίαν ἐν ταῦτῶ ὅτι καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἐκινῆσθαι πρὸς ὧν εἰς μὲν τὸ τρίτον μίσησθαι τῶ Ἡσαίᾳ μέχρι τῶ ὀράσεως τῶν τετραπύδων τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, περὶ ἀκούσα εἰς ἡμᾶς περὶ ἡλθον τόμοι. εἰς δὲ τὸν Ἰσραὴλ περὶ τῶν